

muže tudíž současně konati řádně přípravnou praxi advokátní. Vrchní zemský soud uložil výboru advokátní komory, by žádosti vyhověl. **Důvody:** Knížecí L-ská justiční kancelář k dotazu výboru advokátní komory, kdy bude Dr. K. z tamních služeb propuštěn, pokud se týče v jakých úředních hodinách jest zaměstnán, odpověděla dopisem ze dne 18. května 1922, že Dru K-ovi, jakmile bude jako kandidát advokacie zapsán, bude ze služeb justiční kanceláře udělena dovolená. Tím však odpadá překážka napadeným usnesením v tom shledávaná, že by Dr. K. měl vedle přípravné praxe advokátní jiné hlavní zaměstnání. Bylo tudíž stížnosti vyhověti a výboru advokátní komory naříditi, aby Dra Oldřicha K. ve smyslu žádosti advokáta Dra Rudolfa T-a do seznamu kandidátů advokacie zapsal, jelikož tu jinak jsou všechny předpoklady zápisu uvedené v § 6 zákona ze dne 1. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. Výboru advokátní komory je zajisté zůstaveno v případě, že by k dovolené nedošlo, vymazati Dra K-a ze seznamu kandidátů advokacie, nebo ve smyslu § 28 písm. b) advokátního řádu odepřítí potvrzení vysvědčení o praxi advokátní.

Nejvyšší soud obnovil usnesení výboru advokátní komory.

Důvody:

Vrchní zemský soud změnil zamítané usnesení výboru advokátní komory, vycházející z názoru, že prohlášením justiční kanceláře L-ské, že Dru K-ovi bude udělena dovolená, jakmile bude do listiny kandidátů advokacie zapsán, odpadla překážka spatřovaná v tom, že hlavním zaměstnáním Dra K-a, jež brání řádnému výkonu přípravné praxe advokátní, jest jeho činnost jako tajemníka zmíněné kanceláře. Tento názor není správný. Dle § 30 adv. ř. počítá se praxe kandidáta advokacie ode dne, kdy došlo oznámení advokáta o tom, že kandidát u něho vstoupil do praxe. Vstoupení to musí býti faktickým a nikoli pouze formálním, kandidát musí ohlášeným dnem vskutku praxi vykonávati, nesmí tedy zastávati úřad nebo postavení, jež by řádnému výkonu praxe advokátní bylo na újmu. Prohlásila-li L-ská justiční kancelář, že Dru K-ovi teprve bude udělena dovolená ze služeb v kanceláři té, jest tím řečeno, že v den, který pro počítání praxe jest rozhodný, Dr. K. dovolené ještě neměl, a tedy té doby skutečně ve službách jmenované justiční kanceláře byl činným a praxe advokátní vykonávati nemohl. Dokud tudíž Dr. K. nebude sprostěn své služby jako tajemník justiční kanceláře, trvá překážka výborem advokátní komory vytčená.

Čís. 1803.

Odklad exekuce vyklizením.

Ochrana nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. vztahuje se na místnosti vůbec, nikoliv pouze na byty.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 1015/22.)

Exekuční soud vyhověl návrhu na odložení exekuce vyklizením, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Stížnosti nelze oprávně-

něnosti. Podle ustanovení § 1 zákona ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. exekuční soud může na návrh povinného až na dobu jednoho čtvrtletí odložit exekuci vyklizením najatých místností, nemá-li povinný beze své viny jiné přiměřené náhrady. Vymáhající strana, usilující o vyklizení bytu, který pozůstává ze 3 světnic, 2 špýcharů, chléva, kůlny a stodoly, nabídla nájemci 2 obytné místnosti k nastěhování. Přípisem obecního úřadu jest zjištěno, že tyto náhradní místnosti jsou k obývání dobře způsobilé a dostatečné k ubytování rodiny exekutorovy a že tudíž tvoří po rozumu § 1 cit. vládního nařízení přiměřenou náhradu za byt, který má být vyklizen. Okolnost ta, že povinný nemá náhrady za chlév a stodolu a ostatní hospodářské místnosti, není důvodem odložení exekuce; neboť zákon ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. v § 1 stanoví, že pronajímatel, dá-li výpověď z důvodu čís. 5, za jiné místnosti, než byty, náhradu opatřovati nemusí. Tohoto zákonného ustanovení dlužno použít i při výkladu pojmu přiměřené náhrady po rozumu § 1 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., ježto nařízení toto rovněž jako zákon sleduje též cíl, aby totiž nájemníci chráněni byli před vyklizením, když beze své viny jiné přístřeší opatřiti si nemohli. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, není předpokladu pro odklad exekuce po rozumu § 1 vlád. nař., ježto vymáhající strana poskytla povinnému za byt přiměřenou náhradu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Vymáhající věřitel tvrdil sice od počátku, že povinná strana nemůže se vůbec dovolávat ochrany vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., poněvadž prý jde o pacht a nikoliv o nájem, leč názoru tomu nelze přisvědčiti. Jeho tvrzení odporuje smíru ze dne 16. prosince 1921, jímž povinná strana svolila, by nynější vymáhající věřitel pozemek, který měl povinným spachtovaný, bez dalšího řízení převzal, a užívá nyní povinná strana jen místností, jejichž vyklizení vymáhající věřitel žádá, tedy věcí, jichž užívati lze bez píle a námahy, takže nynější právní poměr stran není v žádném směru již poměrem pachtovním, nýbrž nájemním. Správně proto, soud své stolice použil svrchu zmíněného vládního nařízení. Použití tohoto nařízení jest i jinak odůvodněno, a není správným názor rekursního soudu, že nařízení lze použít jenom tenkrát, když není náhrady za byt, nikoliv však i v případě, kde jedná se o jiné místnosti. Názoru tomu odporuje jednak výslovné znění vládního nařízení, které mluví v § 1 o místnostech vůbec a rozlišuje ze zvláštní příčiny v § 2 od jiných místností byt, kterýžto rozdíl činí se i v § 3, kde se užívá výrazu »místnosti«. I zákon o ochraně nájemníků čís. 275/20 a čís. 130/22, jež oba rozeznávají mezi byty a jinými místnostmi (prvý zákon v § 1 čís. 4, v § 2 (2) a (4), v § 3 atd., tento pak v § 1, v § 9 čís. 1, 2 lit. c), v § 10) a jež chtějí chrániti nájemce nejenom potud, pokud jde o jeho byt, nýbrž i pokud jde o jeho existenci, nasvědčují nesprávnosti zmíněného názoru. Potřeba povinného by nebyla dostatečně chráněna, kdyby nájemci neb uživateli nedostalo se náhrady za všechny používané místnosti. Opačný názor rekursního soudu nelze opřít o ustanovení § 1 čís. 5 zák. ze dne 2. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n., poněvadž zákon obmezuje

jenom pro tento případ povinnost vypovídajícího, ukládaje mu, by opatřil náhradu jen za byt a nikoliv za jiné místnosti, a nelze proto toto ustanovení vykládati jako všeobecné obmezení § 1 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Jedná se proto jenom o to, zda byla povinnému vymáhající stranou opatřena za všechny místnosti přiměřená náhrada, to se nestalo, jak vymáhající strana sama připouští, a také podle zprávy výkonného orgánu nemohl povinný přes pilné pátrání jiných místností si opatřiti. Právem proto soud prvé stolice povolil povinné straně odklad vyklizení místností, kterých doposud používala.

Čís. 1804.

Není zmatečností (dle čís. 4 § 477 c. ř. s.), nebylo-li zástupci strany dáno povolení k odvodu na vývody druhé strany při odvolacím líčení.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, Rv I 171/22.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované strany a vyvrátil dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s.

v d ů v o d e c h :

Zmatečnost rozsudku druhé stolice ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s. spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud neudělil slova jejímu zástupci k odvodu na vývody druhé strany při odvolacím líčení. Než neprávem, jelikož uvedené místo zákona předpokládá, že straně byla vůbec odňata možnost, před soudem jednati, což se v tomto případě nestalo, naopak zástupce žalované byl, jak zřejmo z protokolu o odvolacím líčení, slyšen se svými návrhy a přednesl obsah odvolacího spisu. Nelze tedy mluvit o zmatečnosti rozsudku druhé stolice ani kusosti odvolacího řízení.

Čís. 1805.

Ručení dle § 1320 obč. zák. Pobíhají-li hlídací psi volně po dvoře usedlosti, dlužno dvůr uzavřít tak, by zamezen byl přístup osobám třetím.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, Rv I 240/22.)

Žalobce, vstoupiv letního dne časně z rána do dvora žalovaného, byl napaden hlídacím psem a zraněn. Žalobě o náhradu škody bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Ustanovení § 1320 obč. zák. bylo třetí dílčí novelou (cís. nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák.) proti svému původnímu znění podstatně zotřeno pokud se týče zodpovědnosti držitele zvířete, které někoho poškodilo. Dle druhé věty nového znění § toho musí držitel zvířete dokázati, že postaral se o to, aby zvíře bylo v kritický čas jak náleží opatřeno. A to dokázati se žalovanému nepodařilo. Prvý soud bezvadně zjistil, že žalovaný chová na svém dvoře dva mladé hlídací psy s čubou, že časně z rána dne 22. června 1919 žalobce — hoch sotva 13letý — vstoupil, poslán byv matkou do statku žalovaného, zavřenými, nikoli však zamčenými dvířky na dvůr žalovaného a že byl na dvoře oněmi